

#1 BEKROONDE EN BESTSELLING YA-AUTEUR VAN NEDERLAND

JEUGDTHRILLER

MEL WALLIS DE VRIES

SOMMIGE
GEHEIMEN
ZIJN
DODELIJK...

Toxic

Toxic

Mel Wallis de Vries

Voor iedereen die de waarheid aankan.
Ook over zichzelf.

En sorry voor de shock die je nog dagen zult voelen
na het lezen van de laatste pagina...

Stel je voor dat ik mijn jongere ik van tien jaar geleden zou kunnen ontmoeten. Vijf minuutjes in een soort tijd-portaal. Wat zou ze me dan vragen?

'Charlie, ben ik nog steeds dat vrolijke, onbevangen meisje dat altijd lacht en het liefst in haar Elsa-jurk naar school gaat?'

'Nee, dat ben je allang niet meer. Je weet nu precies wat je wel en niet kunt aantrekken, met wie je wel en niet moet omgaan. En daar ben je best goed in geworden.'

'Hoe gaat het met opa en oma?'

'Opa is helaas een paar jaar geleden overleden, je mist hem heel erg. En je hebt van meer mensen afscheid moeten nemen van wie je het niet had verwacht.'

'Wil ik nog steeds kinderarts worden en in het buitenland gaan studeren?'

'Nee, die droom bestaat allang niet meer. Je hoopt nu vooral dat je volgend jaar je eindexamen gaat halen, je staat er superslecht voor met vijf onvoldoendes.'

'Ben ik gelukkig?'

'Dat hangt af van de definitie van geluk. Je komt de dagen door, als je dat bedoelt.'

'Heb je nog tips voor later?'

'Ja, maak alsjeblieft niet dezelfde fouten.'

'Hoe bedoel je?'

'Misschien moet ik eerlijker tegen je zijn: je gaat het niet overleven.'

Het bos is een donker gat met klauwen. Takken en doorns snijden in mijn vel, mijn schouder schampt een boom. Maar ik stop niet. Zelfs niet als een scherpe tak mijn schoenzool doorboort, en ik gal achter in mijn mond proef.

Stoppen is geen optie. Stoppen wordt mijn dood. En ook haar dood...

Dus blijf ik rennen, terwijl de tranen over mijn wangen stromen.

Achter me hoor ik iemand schreeuwen, krakende takken. Ik durf niet achterom te kijken en blijf maar doorgaan. Maar het is net zo'n nachtmerrie waarin niks lukt. Ik kom amper vooruit door de dikke laag bladeren, waardoor het voelt alsof ik geen stap verder kom. Mijn instinct neemt het van me over, stuurt me dwars door de bomen, laat me naar links afbuigen zonder duidelijke reden.

Dit schemerige bos is mijn nieuwe werkelijkheid geworden. Alle andere herinneringen zijn verdwenen.

Ik weet alleen nog dat ik door een afschuwelijke, duistere plek liep. Ergens in de verte zag ik het licht schemeren, en ik wist dat het mijn enige kans was. Geschreeuw. Een harde klap vlak achter me. In paniek rende ik naar het vage schijnsel. Ik zag lucht. Bomen. Het leek op buiten.

En toen hoorde ik haar stem...

Ze schreeuwde, riep mijn naam.

Ik begon te rennen. En rende maar door. Ik rende zonder te kijken waar ik langskwam.

Luister goed, Charlie. Er geldt hier maar één regel. Je mag het gebouw niet verlaten. Begrijp je dat?

Ik had weer niet gehoorzaamd...

Dus ren ik verder en probeer ik niet te denken aan de snelle voetstappen achter me. Zweet stroomt samen met tranen over mijn gezicht. Help me, alsjeblieft, denk ik. O god, alsjeblieft help me.

En dan storm ik een open plek op. Verwilderd kijk ik om me heen. Welke kant moet ik op? Waar is –

‘C-Charlie!’

Ik hoor haar stem nog voordat ik haar zie. Ze staat aan de overkant tussen de bomen. Doodstil, alsof ze niet kan bewegen.

‘Niet dichterbij komen,’ roept ze. ‘D-Dat heeft hij gezegd.’

Ik zie haar borstkas schokkerig op en neer gaan, haar wijd opengesperde ogen.

Vergeef me, alsjeblieft, denk ik. Wat heb ik gedaan?

Half struikelend zet ik een stap in haar richting. Mijn benen trillen en ik moet mijn best doen om rechtop te blijven staan.

Flarden van woorden drijven naar me toe, maar ik kan er geen geheel van maken. Alles kost zo veel moeite.

Haar mond gaat open, ik denk dat ze om hulp roept.

Ik ben er bijna, zeg ik zonder geluid. Hou vol, alsjeblieft.

Op hetzelfde moment hoor ik een doffe knal.

Het is alsof de tijd stilvalt, alsof alles vertraagt.

‘Nee!’ gil ik, maar mijn woorden zijn te langzaam. Ze worden ingehaald door het akelige geluid van een kogel die door de lucht snelt.

Een fractie van een seconde later zakt ze ineen. Sta op, denk ik, vlucht! Maar ze blijft roerloos op haar rug liggen met haar ogen halfopen.

Ik strompel naar voren. Mijn spieren smeken me om het op te geven. Maar ik moet naar haar toe. Een moment heb ik hoop dat ze alleen bewusteloos is. Maar dan zie ik het straaltje bloed dat langs haar slaap stroomt en de aarde naast haar gezicht die langzaam zwart kleurt.

En ik weet dat het allemaal voorbij is.

3 dagen eerder

Ik weet niet waar ik moet beginnen. Of misschien ergens ook weer wel. Maar ik vind het lastig om de juiste woorden te vinden. Ik wil dat je me begrijpt, dat jullie me begrijpen. Dat je niet denkt dat ik gek ben, of egoïstisch, of een monster. Ik heb een boekje gekocht om alles op te schrijven, en staar nu naar de witte bladzijdes. Ik probeer mijn gedachten te ordenen, maar alles loopt door elkaar.

Eén ding weet ik zeker. Het moet stoppen. Misschien denk je nu dat ik je haat. Dat ik je pijn wil doen. Maar dat is niet zo. Ik hou van je. Ik hou van jullie allemaal. Maar soms is het lastig om het verschil tussen haat en liefde te zien. Zelfs nu het bijna zover is, schieten mijn gevoelens alle kanten op. De tijd gaat snel en langzaam tegelijk. Ik heb alles zo goed voorbereid, maar toch ben ik doodsbang.

mirrorball

Taylor Swift

0:08

-3:20

...i want you to know... I'm a mirrorball... I'll show you every version of yourself tonight...

Donderdagochtend

07:15 uur

Was ik maar ergens anders. Kon ik maar gewoon verdwijnen naar een andere plek. Of nog beter: naar een ander leven. Dan zou ik nu niet naar school hoeven, maar ergens op een tropisch strand zitten met Olaf naast me. Hij zou in mijn oor fluisteren: 'Charlie, *you're amazing*, ik hou echt van je, wat anderen ook zeggen. Geloof je me?'

'Ja, en ik hou ook van jou.' Dat zou ik zeggen terwijl ik hem terugzoende.

Ik rol op mijn zij en check op mijn telefoon of Olaf op dit moment toevallig ook aan mij denkt. Maar ik heb alleen drie berichtjes van Isolde, en twaalf berichten in de groepsapp Charlies Sweet Seventeen, waarschijnlijk met de vraag of ik het thema al weet. Met een zucht klik ik het scherm van mijn telefoon op zwart. Als ik de berichtjes nu lees, dan moet ik ze ook meteen beantwoorden, want dan zien ze dat ik online ben geweest. En daar heb ik om kwart over zeven 's ochtends geen zin in. Ergens was het best relaxed toen ik mijn telefoon vorige week een dag kwijt was.

Ik staar naar mijn raam. Langs de randen van het gordijn glipt het eerste ochtendlicht naar binnen. Ik hou mijn adem in, totdat ik zwarte vlekjes voor mijn ogen zie dansen. Zou het ook zo zijn als je doodgaat? Wordt alles steeds zwarter totdat je geen licht meer ziet? En wat zou je in die allerlaatste milliseconde voelen? Spijt? Woede? Blinde paniek?

Doe normaal, Charlie, word je nooit moe van jezelf? Haal gewoon adem.

Met een diepe zucht draai ik me op mijn rug. In de keuken hoor ik allemaal geluiden. Waarschijnlijk is mijn moeder al uren wakker.

‘Zijn de chocopops op?’ klinkt Finns hoge jongensstem.

‘Er staat een nieuw pak in de kast, lieverd.’

‘Dankjewel, mammi.’

Ik hoor ze tegen elkaar lachen.

Soms ben ik jaloers op Finn. Het leven is nog zo simpel op de basisschool. Alleen had ik dat toen helaas niet door.

De deur van de keuken gaat open en ik hoor voetstappen in de gang.

‘Charlie!’

De stem van mijn moeder klinkt nu een stuk onaardiger en harder.

‘Je moet nu opstaan, anders kom je weer te laat.’

Ze heeft gelijk. Mijn ochtendroutine kost me zeker een halfuur: haren wassen, föhnen, stylen met een krulborstel, make-up, aankleden.

‘Charlie, ik wil niet weer een telefoontje krijgen van je mentor.’ Even stilte. ‘Alsjeblieft, ik heb geen zin om naar boven te komen!’

‘Jahaaa, ik ben al opgestaan,’ roep ik snel terug, terwijl ik me uit mijn bed laat glijden. Ik klink schor en ik heb een droge mond. Ik moet echt minder roken, denk ik, terwijl ik een bh en een topje van de grond pak.

Het is ijskoud in de gang, en ik heb overal kippenvel als ik de badkamer in loop. Snel draai ik de douchekraan open en zet de thermostaat op 40 graden. *Charlie, weet je wel hoe duur douchen is geworden? Je hoeft er geen halfuur onder te staan, dat doe ik ook niet*, hoor ik mijn vader in gedachten zeggen. Zelfs in mijn hoofd klinkt het als gezeur. Hij is zo rijk dat ik niet snap waarom hij zich druk maakt over mijn doucheritueel.

Rillend stap ik onder het warme water en ik doe mijn ogen dicht. Ik probeer te bedenken welke lessen ik vandaag heb, maar ik heb geen idee. Soms lijkt het wel alsof alle dagen hetzelfde zijn, als een soort eindeloze grijze stroom.

Drie kwartier later loop ik de trap af in de richting van de keuken. Mijn donkerblonde haren hangen in losse slagen over mijn nieuwe cropped trui, waarvan ik weet dat de donkerblauwe kleur mijn teint extra goed uit laat komen. Met de camera van mijn telefoon check ik voor de laatste keer mijn make-up. Mascara, highlighter, concealer, lipgloss. Alles is perfect aangebracht. Toch zie ik er moe uit. Ik steek mijn tong uit naar mezelf en berg mijn telefoon op in mijn achterzak.

Een paar seconden blijf ik voor de dichte keukendeur staan.

Ik heb helemaal geen zin om naar binnen te gaan. Aan de andere kant van de deur hoor ik mijn moeder en Finn praten. Ze vraagt of hij nog meer chocopops wil, en hij antwoordt iets onverstaanbaars.

Met tegenzin duw ik de deurklink naar beneden. Mijn moeder staart me aan alsof ze het niet kan geloven.

‘Kijk eens wie we daar hebben, het is een wonder,’ zegt ze. ‘Je hebt nog precies drie minuten om te ontbijten. Had je niet iets eerder kunnen opstaan?’

‘Het alarm van mijn telefoon is niet afgegaan,’ zeg ik zonder haar aan te kijken. ‘Ik snap ook niet hoe dat kan.’

‘Ik dacht dat je ziek was,’ zegt Finn met een volle mond. Hij heeft een chocolademelksnor.

‘Nee joh, het gaat prima met me,’ zeg ik, en ik aai hem lachend over zijn haar. ‘Zijn ze lekker?’

‘Het is net bruine kots, kijk,’ zegt hij terwijl hij de bolletjes in de melk kapotprikt.

‘Finn!’

‘Sorry mammié,’ zegt hij op een weinig schuldbevuste toon.

Ik pak een appel van de fruitschaal en neem een klein hapje.

Ik zie mijn moeder kijken. Ik weet dat ze het irritant vindt dat ik niet aan tafel ga zitten om rustig te ontbijten, maar ik weet ook dat ze er niks van gaat zeggen, omdat ze geen zin heeft in weer een ruzie.

Ze zucht diep. ‘Ik moest van je vader vragen of je de definitieve lijst hebt van de mensen die op je verjaardagsdiner komen.’

‘Hm,’ mompel ik, terwijl ik het stukje appel doorslik. ‘Ik zal hem vanmiddag de namen mailen.’

‘Het feest is over tien dagen, Charlie, en zondag ben je al jarig. We moeten de catering definitief vastleggen, tafels huren. Je kunt niet verwachten dat al die mensen –’

‘Jahaa, ik doe het vanmiddag,’ zeg ik. ‘Papa zit nu toch in Dubai.’

Mijn vader is altijd aan het werk. En als hij niet op zijn werk is, dan zit hij in zijn studeerkamer in een of andere belangrijke call met een investeerder. Vroeger kwam hij vaak bij mijn hockeywedstrijden kijken, of gingen we samen naar het strand om lange wandelingen te maken en daarna warme chocolademelk met slagroom te drinken. We konden

dan uren praten. Maar de laatste keer dat ik echt met hem heb gepraat, kan ik me niet eens meer herinneren. Het lijkt wel alsof we allemaal eilandjes zijn geworden. We zijn er nog steeds, maar we leven allemaal in onze eigen wereld.

‘Mail je dan ook hoeveel gangen je wilt?’ Mijn moeder loopt in mijn richting.

Ik draai me snel om en moffel de appel weg in mijn totebag.

‘Charlie...’

‘Mam, ik moet er nu echt vandoor.’

‘Ben je oma niet vergeten?’ vraagt mijn moeder.

Ik heb even geen idee waar ze het over heeft. ‘Eh, nee, dat denk ik niet.’

Ze schudt haar hoofd. ‘Charlie, oma komt vanmiddag langs. Dat heb ik je echt al drie keer verteld. Je weet hoe leuk ze het vindt om jullie te zien.’

Ik haal mijn schouders op. Als oma er is dan wil ze de hele tijd met me praten. Wat moet ik zeggen als ze vraagt hoe het met me gaat?

‘Ze blijft tot een uurtje of zes. Misschien kun je na school –’

Ik leg mijn moeder het zwijgen op door naar de gang te lopen.

‘Ja, is goed,’ roep ik. ‘Sorry, maar ik moet nu echt weg.’ Nog net voordat ik de keukendeur dichtgooi, zie ik dat mijn moeder haar ogen neerslaat. Met een rotgevoel loop ik naar buiten.

Soms weet ik gewoon niet waarom ik zo onaardig tegen haar doe. Het is een soort automatisme geworden. Ik bijt op mijn lip en duw mijn fiets vanonder het afdakje naar de stoep.

Een wit bestelbusje rijdt de straat uit. Ik hoor de buurman zijn container over het grindpad trekken. Het zwakke daglicht raakt zacht mijn gezicht aan. Nog een paar weken

en het is half november. En dan is het precies een jaar geleden...

Opeens zie ik hem. Aan de overkant van de straat slentert een jongen, half aan het zicht onttrokken door de geparkeerde auto's. Hij draagt een dikke winterjas, met de capuchon ver over zijn hoofd getrokken, alsof het keihard regent.

Is hij gek? denk ik, en ik kan een lach niet onderdrukken. Het is alsof hij voelt dat ik hem uitlach, want opeens draait zijn hoofd in mijn richting. Zijn gezicht is amper zichtbaar in de schaduw van zijn capuchon.

Ik voel me betrappt en spring snel op mijn fiets. Na een paar tellen durf ik pas weer over mijn schouder te kijken. De jongen is doorgelopen.

Wat een sukkel...

Zonder nog om te kijken fiets ik verder. Wiebelend vis ik mijn telefoon uit mijn broekzak. Ik heb nog precies acht minuten de tijd om alle berichtjes te lezen en te beantwoorden.

www.melwallisdevries.nl
www.politienietbetreden.nl

© 2023 Mel Wallis de Vries

Voor deze uitgave:

© 2023 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Omslagontwerp: Marlies Visser

Fotografie omslagafbeelding: Jurriaan Hoefsmit, Chris Hoefsmit

Covermodellen: Julia van Engen, Elisa Catalina Span, Yara Lambregtse, Emma Keuven

Visagie covermodellen: Femke Gaarlandt

Grafische verzorging: Jasmijn de Boer

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 6973 1

ISBN e-book 978 90 261 6974 8

ISBN audioboek 978 90 261 6975 5

NUR 284, 285